เรื่องคุยของลูกตอนที่ 37 เอมิจังรับเกียรติบัตรประจำปี 2555

โพสต์เมื่อ ก.ค. 18, โพสต์โดย amijung หมวดหมู่ บันทึกลูกรัก

(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })(); (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true });

ผ่านมาแล้วเมื่อวันที่ 16 ก.ค. 2556 วันดีๆของเอมิจังและเพื่อนๆอีกหลายคน ที่คุณแม่อดไม่ได้ที่จะต้องย้อนมาบันทึกเรื่องราวเอาไว้
งานรับเกียรติบัตรสำหรับนักเรียนที่มีผลการเรียน ความประพฤติดี และทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน ปีนี้มีการซ้อมรับแบบย่อยๆของแต่ละห้องก่อน
เห็นซ้อมอยู่หลายครั้ง จากนั้นจึงมารวมซ้อมย่อยแบบจริงจังของแต่ละระดับชั้นปีตั้งแต่ป.2-ม.6 . นอกจากนั้นก็มีวันซ้อมจริงอีก คล้ายๆกับงานรับปริญญาเลย
สำหรับเด็กผู้ชายนั้นง่ายมากเลยแค่ตัดผมให้สั้นเรียบร้อยแต่งตัวให้เรียบร้อย. แต่ของผู้หญิงนั้นคนที่ผมยาวต้องถักเปียให้เรียบร้อย
เรื่องการถักเปียเนี่ยเป็นปัญหาสำหรับดิฉันมากเพราะว่าผมของเอมิเส้นเล็กและลื่นด้วยลองจับถักเปียเองแล้วไม่ได้ซักทีทำยังไงดีน้า
มีคุณป้าแม่บ้านที่เจอกันทุกวันชื่อป้าแต๋ว (ขยันมากๆๆ). พอได้ยินว่าคุณแม่ถักเปียไม่เป็นไม่ได้สักที เลยเสนอตัวสอนถักเปียให้ แบบว่าถักผมของคุณป้าให้ดูเลย
เหมือนจะง่ายๆเลยอ่ะ จับไขว้ไปไขว้มา ลองทำกับผมลูกดูปรากฏว่า เละ
เลยขอยอมแพ้ยกธงขาวขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ดูแลให้ช่วยจัดการให้เช้าวันที่รับเกียรติบัตร. วันนั้นรีบไปแต่เช้า(ดูเหมือนว่า
จะเช้าเท่าทุกๆวันนั่นแหละเพราะไปเช้าทุกวันเป็นปกติอยู่แล้ว) รีบทานข้าวให้เสร็จ(ตอนนี้ตัวอยู่โต๊ะอาหารแต่ใจอยู่บนอาคารเรียนแล้ว อยากไปหาอาจารย์เร็วๆ).
เอมิรีบไปหาอ.จรรยาพรที่ห้องของน้องป. 1ให้ช่วยถักเปียให้ งานนี้แม่เลยรอดตัวไป เด็กๆบางคนผู้ปกครองก็พาไปเข้าร้านทำผมไปถักเปียมา. สวยทีเดียว
แต่ดิฉันไม่รู้ว่าจะพาไปทำที่ไหนก็อาศัยความเอื้อเฟื้อและความน่ารักของเหล่าบรรดาอาจารย์ที่มารวมพลังกันช่วยถักผมเปียให้เด็กๆให้เรียบร้อยผ่านไปด้วยดี.
ไม่ต้องเสียสตางค์เพิ่ม(มันดีตรงนี้แหละเนอะ แล้วลูกๆก็มีโอกาสไปเจออ.ที่เคยสอนด้วยจะได้มีโอกาสคุยกัน)

ปีนี้มีคนรับเกียรติบัตรพอๆกับทุกครั้งที่เคยจัดมา เด็กนักเรียนบางคนที่เคยได้ก็ไม่ได้ ก็มี แต่บางคนที่ไม่เคยได้ก็อาจจะได้รับประเภทความประพฤติดี.
หรือการเรียนดีเพิ่มขึ้นมา ก็ต้องขอแสดงความยินดีกับรางวัลของความสำเร็จในปีที่ผ่านมาด้วยนะค่ะ. สำหรับน้ำหวานเพื่อนของเอมิได้รับสองใบเลยคือ
ประเภทที่1กับประเภทสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนเพราะเมื่อปีที่แล้วเคยไปแข่งขันการพูดด้านภาษาอังกฤษของภาคตะวันออกมา ส่วนเอมินั้นได้แบบประเภทที่1
คือผลการเรียนเด่นความประพฤติดี เกรดเฉลี่ย 4.00ทุกวิชา (ทำได้ยังไงอ่ะ)เคยได้เจอผู้ปกครองบางท่านเมื่อตอนที่รู้ผลการสอบช่วงที่ได้สมุดพกมาใหม่ๆเข้ามาคุยด้วย
แซวว่าให้ลูกกินอะไรเนี่ย เรียนได้เกรด4ทุกวิชา. ทั้งศิลปะวาดรูปก็ได้ที่1. เป็นทั้งนักกีฬาโรงเรียน แถมยังเล่นดนตรีก็ได้(อะคูเลเล่).
ตั้งใจเรียนเวลาคุณแม่ยังไม่มากนั่งทำการบ้านรอก่อน ถ้าไม่มีถึงจะไปวิ่งเล่น โอโห้ ฟังแล้วหัวใจพองโตขึ้นเป็นกอง.
ต้องขอบคุณคำชมมากมายจากผู้ปกครองหลายๆท่านซึ่งเป็นเหมือนกำลังใจที่ส่งผ่านกันมาให้คุณแม่รู้สึกดีๆที่ลูกเติบโตขึ้นได้อย่างดี
ไม่มีปัญหาและพร้อมจะเป็นต้นกล้าที่เติบโตขึ้นในสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ทุกๆวัน
ตัวคุณแม่ก็ขอส่งผ่านกำลังใจไปยังผู้ปกครองหลายท่านๆด้วยให้มีพลังกายพลังใจในการเลี้ยงดูอบรมลูกๆให้เป็นเด็กดี ตั้งใจเรียนแล้วความเก่งจะตามมาเอง

โดยส่วนตัวแล้วดิฉันอาจจะโชคดีหน่อยตรงที่ไม่ได้ทำงานประจำ. เลยมีโอกาสได้ดูแลลูกสาวสองคนอย่างใกล้ชิดสนิทแนบแน่น.
รู้ทุกเรื่องทุกอย่างที่ลูกได้ประสบพบเจอเลยมีโอกาสที่จะได้เป็นทั้งคุณแม่และเพื่อนที่ปรึกษาอยู่ตลอด เวลาที่ลูกจะทำอะไร
ดิฉันจะเปิดโอกาสให้ลองคิดและลงมือทำเองดูก่อน เมื่อทำไปได้สักพักแล้ว. สิ่งที่ดิฉันจะพูดอยู่ติดปากเลยคือ. ต้องการความช่วยเหลืออะไรไหม หากเค้าทำเองได้
ก็บอกไม่ต้องการค่ะ. แต่หากมีปัญหาก็จะช่วยแนะนำให้ลูกว่าต้องทำอย่างไร. สุดท้ายหากว่าลูกยังทำไม่ได้ก็ต้องให้กำลังใจแล้วเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง
โชคดีที่เอมิเป็นคนคล่องแคล่ว. หัวไว มีความคิดสร้างสรรค์ ร่าเริงตลอด มีความเป็นนักสู้และมีความรับผิดชอบสูงมาก. ดิฉันจึงไม่ต้องเหนื่อยมาก
กับการเคี่ยวเข็ญให้ตั้งใจเรียน เพราะเคยปลูกฝังเรื่องการรักการเรียนและการอ่านมาตั้งแต่ยังเล็กๆ. เอมิจึงเห็นความสำคัญของการเรียนและการหาความรู้
ประสบการณ์ต่างๆใส่ตัวเองเสมอ. ความคิดเกี่ยวการเพิ่มทักษะ ความสามารถพิเศษต่างๆ
ดิฉันจะบอกลูกว่ามันเหมือนเครื่องประดับที่ติดตัวไปกับเราตลอดทำให้เราดูดี

และมันก็สมารถแปรเปลี่ยนมาเป็นอาวุธทางปัญญาที่จะมาคอยช่วยเหลือเราเวลาที่เราลำบากคับขัน. ความรู้และความสามารถด้านต่างๆต้องฝึกฝนเรียนรู้
เราต้องเก็บสะสมไว้โดยที่เราก็ไม่รู้หรอกว่าเราจะได้หยิบอาวุธที่เราสะสมไว้มาใช้ตอนไหน
แต่เราเตรียมพร้อมไว้เป็นเรื่องดีที่สุดแล้วหนูก็จะไม่ลำบากเมื่อต้องเผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆตามลำพัง

เอมิเป็นเพียงเด็กธรรมดาๆๆคนหนึ่งเหมือนเด็กทั่วๆไป. เค้าไม่ได้เก่งมากแต่อาศัยความตั้งใจ. ใฝ่เรียนรู้สนใจในทุกๆเรื่อง
และพร้อมที่จะเรียนรู้เลยทำให้เธอทำอะไรๆต่างๆ ได้มากมายหลายอย่างหลายทักษะ แนวการสอนลูกของดิฉันคือ พยายามที่จะรักษาสมดุลทั้งศาสตร์และศิลป์
ให้เท่าๆกันอย่างละครึ่งๆโดยดูจากพฤติกรรมและความรู้สึกความสุขความสนุกของลูกประกอบกับสิ่งที่ควรจะทำและควรจะเป็น . เลยเป็นอะไรที่มันพอดีๆไปทุกๆด้าน
ไม่มากไม่น้อย ความยากคือการดูแล สังเกตพฤติกรรม. อารมณ์และความต้องการของลูก แล้วจัดให้มันสมดุล. ซึ่งหลักๆคือการบริหารเวลาให้ถูกที่ถูกทาง
ถ้าทำได้ตามแผนจะดีมากๆ. เรียกว่างานก็เสร็จ คนทำก็แฮปปี้. (คำว่างานของดิฉันหมายถึง
กิจกรรมหรือการกระทำใดๆก็ตามที่ได้รับมอบหมายหรือตั้งใจจะทำให้สำเร็จ)

การเลี้ยงลูกไม่ได้มีสูตรสำเร็จที่ตายตัวเพราะคนในโลกนี้ไม่เหมือนกัน แต่สิ่งที่ดิฉันมีความศรัทธาอย่างมากที่นำมาใช้คือ.
ความรักความปรารถนาดีที่เรามีต่อลูกของเราอย่างเหลือล้น. เพื่อลูกเราทำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง. ความรักเป็นตัวผลักดันให้เราสนใจชีวิตของลูกๆว่า.
เค้าจะฝึกดำเนินชีวิตของตัวเองได้อย่างไรถ้าหากว่าวันหนึ่งเค้าไม่มีเราอยู่เคียงข้าง เพราะเค้าต้องเติบโตและเรียนรู้ชีวิตด้วยตัวเค้าเอง.
ดิฉันยังคงเชื่อในความรัก ความรักที่แม่มีให้ลูก และลูกๆมีให้คุณแม่คุณพ่อ. มันเป็นพลังบวกที่จะทำให้เราคิดสร้างสรรค์ทำเรื่องดีๆให้กับลูก.
แล้วลูกก็อยากทำเรื่องดีๆให้คุณพ่อคุณแม่ได้ชื่นชม. แต่อย่าลืมว่าเหรียญมีสองด้าน. หากว่าเราใช้พลังความรักในด้านลบมันจะทำลายทุกอย่าง อย่างรุนแรง.
การทำอะไรด้วยความรักลูกแบบผิดๆอาจทำให้ลูกแย่ไปเลยก็ได้. ผู้ปกครองหลายๆท่านมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องลูกหลากหลายมาก.
ดิฉันก็ขอเป็นกำลังใจเอื้อเฟื้อคำตอบทุกๆข้อสงสัยที่จะมาแชร์กันในกลุ่มแม่ๆนะค่ะ
บางทีการได้คุยกับเพื่อนผู้ปกครองด้วยกันก็ช่วยเปิดมุมมองใหม่ๆและเปิดตาเปิดใจให้กว้างขึ้น ขนาดดิฉันเองก็มีปัญหาค่ะแต่เราก็ต้องเดินหน้ากันต่อไปค่ะ

สุดท้ายต้องขอขอบใจเอมิจังลูกที่น่ารักที่ตั้งใจเรียนเป็นเด็กดี. ต้องขอบคุณอาจารย์ประจำชั้นป.3
ที่ดูแลอบรมสั่งสอนอย่างใกล้ชิด(ช่วยฝึกความเก่งด้วยการจ่ายงานหลายๆอย่างและหลายรูปแบบให้ทำเองจริงๆ. ดูแลรับผิดชอบงานของตัวเอง
มอบโอกาสการเรียนรู้และประสบการณ์ดีๆให้).นับได้ว่าป.3. เป็นปีทอง สำหรับเอมิจังเลยก็ว่าได้เพราะเธอได้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมเยอะมาก. แล้วการเรียนก็ดีด้วย.
ขอขอบคุณอาจารย์ประจำวิชาที่ให้ความเอ็นดู เจ้าลูกลิงตัวน้อยๆคนนี้ให้ผ่านพ้นป.3มาด้วยความภาคภูมิใจเป็นอย่างดี
ขอบคุณผู้ปกครองที่สนิทๆกันหลายคนที่มอบน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือให้คำปรึกษา และแบ่งปันในยามที่ต้องการให้แก่กันและกันนะค่ะ. ปีนี้อยู่ป.4 แล้ว.
ต้องกลับมาตั้งสติ. มาตั้งใจเรียนรู้สิ่งใหม่ๆกันต่อนะค่ะ โชคดีทุกๆท่านเลยค่ะ ขอบคุณค่ะ

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

Powered by EasyBlog for Joomla!